

Ο ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΚΑΡΓΑΚΟΣ,
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ, Ο ΟΡΑΜΑΤΙΣΤΗΣ, Ο
ΕΝΘΕΡΜΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

Ομιλητής : Ευάγγελος Γριβάκος
Απαγγελία : Κατερίνα (Νίνα) Φιλίππου-Ρόδη

Την αποφράδα ημέρα της 14^{ης} Ιανουαρίου 2019 φτερούγισε ειρηνικά προς την Θριαμβεύουσα Εκκλησία του Θεού ένας σεβάσμιος και ευπατρίδης δάσκαλος, ένας ανεξάντλητος ερευνητής των προγονικών διδαγμάτων και σοφός μύστης της ιστορικής επιστήμης, ο Σαράντος Ι. Καργάκος. Παρέδωσε το πνεύμα όπως ακριβώς το επιθυμούσε, υπό την θαλπωρή των αγαπημένων προσώπων της οικογενείας του, αντιμετωπίζοντας με σθένος, καρτερικότητα και υπομονή την ασθένεια και διανύοντας τον μαραθώνιο του τέλους αγέρωχα και υπερήφανα, όπως ακριβώς οι πρόγονοί του, οι Σπαρτιάτες και οι Μανιάτες.

Γεννήθηκε στις 16 Ιουλ. 1937 στο Γύθειο Λακωνίας. Η πατρική του οικογένεια ήταν πτωχή και οικονομικώς δύσπραγα τα παιδικά του χρόνια. Ο ίδιος πολύ αργότερα θα εκμυστηρευτεί ότι η σκιά του πολέμου και της Κατοχής βάραιναν ακόμη την ψυχή του και με πόνο διηγούνταν ότι οι Γερμανοί κατακτητές μπροστά στα μάτια του – ήταν ανήλικος τότε – εκτέλεσαν τα αδέλφια του πατέρα του. Ωστόσο ο πατέρας του Ιωάννης και η μητέρα του Βασιλική φρόντισαν να μεταλαμπαδεύσουν στον μοναχογιό τους Σαράντο τις πατροπαράδοτες και αναλλοίωτες περί Θρησκείας και Πατρίδος ηθικές αξίες και να του διδάξουν τα αγνά και γνήσια μανιάτικα ήθη και έθιμα.

Το 1951 η οικογένεια Καργάκου, με τον έφηβο Σαράντο, μετεγκαταστάθηκε στην Αθήνα όπου περάτωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στο Γυμνάσιο του Αιγάλεω. Μια ξαφνική ασθένεια του πατέρα του τον ανάγκασε να αρχίσει να εργάζεται από νωρίς, σε διάφορες εργασίες. Το 1957 έδωσε εξετάσεις στην Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών όπου εισήλθε τρίτος, χωρίς ποτέ να λάβει υποτροφία. Πρωταγωνίστησε στις φοιτητικές κινητοποιήσεις των αρχών της δεκαετίας το '60 και υπήρξε θερμός υποστηρικτής του 15% για την Παιδεία

Φιλομαθής και αποφασιστικός, από σπουδαστής ακόμη έδειχνε μια ακατάλυτη ροπή προς άντληση πολυτίμων γνώσεων από το «δέντρο του Καλού» και ιδανικό του ήταν η μετάδοσή τους επ' ωφελεία της κοινωνίας των ανθρώπων, έχοντας μια ξέχωρη δεινότητα προς τούτο. Για τον λόγο αυτόν επιλέγει ως κύριο επάγγελμα την μάχιμη διδασκαλία. Μετά την απόλυσή του από τον Στρατό και επί μια 35ετία θα υπηρετήσει στα μεγαλύτερα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια και τους σημαντικότερους φροντιστηριακούς οργανισμούς και θα αγωνισθεί για την βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων εκπαιδευτικών υπηρεσιών, τόσο στη δημόσια όσο και στην ιδιωτική Εκπαίδευση. Μετά το 1991 θα διδάξει στην Σχολή Εθνικής Αμύνης (ΣΕΘΑ) των Ε.Δ, την Ανωτάτη Διακλαδική Σχολή Πολέμου (ΑΔΙΣΠΟ), στην Θεσ/νίκη, και την Σχολή Πολέμου του Πολεμικού Ναυτικού.

Έδωσε σκληρές μάχες για να γαλουχηθεί η νεολαία μας με ιδανικά ορθόδοξα, πατριωτικά, αξιοκρατικά. Ήταν δάσκαλος με την πραγματική σημασία του όρου. Δίδασκε με τα γραπτά του, με τις ομιλίες του, με το ήθος του, το χιούμορ του, την ευρύτητα πνεύματος, την ταπεινοφροσύνη του. Κατά την τελευταία δημόσια παρουσία του, απευθυνόμενος στην ολότητα του πνευματικού κόσμου της Ελλάδος, με μια μόνο φράση – σωκρατική, θα λέγαμε – επανέλαβε το αξίωμα ότι : **« Σε μια ευνομούμενη Πολιτεία, προσφέροντας οι πνευματικά δυνάμενοι αφειδώλευτα και άνευ υλικών ανταλλαγμάτων, ήθος, αξιοπρέπεια, νοητική δεξιότητα και σοφές νουθεσίες, πλάθουν πολίτες περισσότερο συνειδητούς και βέλτιστη νεολαία, από την οποία δεν πρέπει ποτέ να αποκρύπτεται η κάθε μορφής αλήθεια όσο και αν αυτή είναι πικρή, όσο και αν μας θλίβει, μας φοβίζει ή φαντάζει ασύμφορη»**. Και ο Καργάκος, αληθώς γενόμενος ο ίδιος ζωντανό παράδειγμα, δίδαξε και τήρησε σε ολόκληρο τον

βίο του και ήθος και αξιοπρέπεια και ευγένεια ψυχής και αντίληψη φιλαλληλίας και το αληθές πνεύμα του ουμανισμού.

Μιας και μιλάμε για «Αλήθεια», συχνά χρησιμοποιούσε την εις το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο καταχωρημένη διδαχή του Ιησού : **«Γνώσεσθε την αλήθεια και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς»**. Και αυτή την ευαγγελική «Αλήθεια» είχε ο Καργάκος ισχυρό όπλο κατά των ιδεολογικών του αντιπάλων, των «σύγχρονων», τουτέστιν, ιστρουχτόρων οι οποίοι, παντοίοις τρόποις και δεδομένης της ευκαιρίας, αποπειρώνται να ανατρέψουν ή να διαστρεβλώσουν τα ιστορικά και κοινωνικά θέσφατα στην χώρα μας.

Ανεξίκακος και χαλκέντερος ποτέ δεν κολάκεψε τους υποτιθέμενα ισχυρούς της πολιτικής, ούτε θώπευσε γλοιώδεις αυλοκόλακες. Ανεπηρέαστος από τις δελεαστικές προτάσεις πολιτικών αρχηγών που ήθελαν να τον εμπλέξουν - προς ίδιον όφελος και λόγω της μεγάλης ακτινοβολίας της προσωπικότητάς του - στον πολιτικό στίβο, τήρησε απέναντί τους στάση κατηγορηματικά αρνητική. Προτιμούσε, όπως έλεγε , να υπηρετήσει την Πατρίδα με τον λόγο, την γραφίδα και με παρεμβάσεις στον δημόσιο βίο, όποτε έκρινε ότι επρόκειτο για εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος.

Τον περασμένο Ιούλιο (2018) σε μια από τις τελευταίες συνεντεύξεις του που είναι «ανεβασμένη» και στο YouTube με τίτλο «Επιζητείται ο τεμαχισμός της Ελλάδος» ο Καργάκος είπε μια από αιώνων τεκμηριωμένη αλήθεια : **Ότι εμείς οι Έλληνες είμαστε ένας ηρωικός μεν λαός αλλά και ένας λαός προδοτών. Στα Μηδικά χρόνια δεν υπήρξαν Πέρσες που να ελληνίσουν. Υπήρξαν, όμως, Έλληνες που emήδισαν. Στην εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου, οι Έλληνες που είχανε πάει με τον Δαρείο ήτανε πολύ περισσότεροι από τους Έλληνες που ήταν στο πλευρό του Αλεξάνδρου. Η προδοσία είναι μέσα στο αίμα μας (!!).**

Παρά την βαρύτητα της ανωτέρω αλήθειας, κανείς δεν τόλμησε να ψέξει ή να κατηγορήσει τον ασυμβίβαστο Καργάκο όχι μόνο διότι είχε απόλυτο δίκιο αλλά και διότι ουδείς αμφέβαλλε ότι ο σκοπός του δεν ήταν υπονομευτικός ή διχαστικός αλλά διδακτικός, μη τυχόν συνέλθουν οι Έλληνες και δεν πράξουν τα σφάλματα του παρελθόντος. Όμως, φευ, « φωνή βοώντος εν τη ερήμω».

[[ΣΗΜΕΙΩΣΗ 1^η](#) : ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΟ ΔΙΕΚΟΠΗ Η ΟΜΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΘΗΚΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΩ VIDEO ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ

ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΣΤΟ LINK ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ].

Ο Καργάκος αγαπούσε υπερβολικά την ελληνική γλώσσα, και απαιτούσε γι αυτήν σεβασμό από όλους τους Έλληνες. Διαφωνούσε ριζικά με τις επιχειρούμενες ψευδοπροοδευτικές γλωσσικές αλλαγές των «ειδημόνων» τις οποίες αποκαλούσε «απορρυθμίσεις» και όχι μεταρρυθμίσεις που καθιστούν χωλό τον προφορικό και γραπτό λόγο. Σε κάποια ομιλία του «Περί Γλώσσας και Τύπου» κατέληξε στο συμπέρασμα ότι : **« η ελληνικότητα φυραίνει, ενώ η αμερικανικότητα πλουταίνει. Η αγγλολεξία κυριαρχεί, ενώ η γλώσσα από λαϊκή γίνεται λαϊκίστικη και κακοποιείται ακόμη και η παλαιά αργκό που στο παρελθόν μας έδωσε υπέροχα λαϊκά τραγούδια».**

Υπήρξε υπέρμαχος της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών και του παραδοσιακού τονικού συστήματος. Ήταν εξ αρχής αντίθετος με τον ν.309/1976 που ψηφίστηκε επί πρωθυπουργίας Κων/νου Καραμανλή και υπουργού Παιδείας Γεωργίου Ράλλη δια του οποίου θεσπίστηκε η γλωσσική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και καθιερώθηκε ως επίσημος γλώσσα η Δημοτική, «άνευ ιδιωματισμών και ακροτήτων», σε όλες τις βαθμίδες των σχολείων γενικής Εκπαίδευσης. Μάλιστα, παρενθετικά να πούμε εδώ, ότι ο Ράλλης, κατά την συζήτηση στο Κοινοβούλιο του εν λόγω νομοσχεδίου δήλωσε το εξωφρενικό πως «...πράγματι η Δημοτική και η Καθαρεύουσα είναι γνήσια τέκνα της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας με μια, όμως, διαφορά : Ότι η Καθαρεύουσα ως πρωτότοκο και παλαιότερο τέκνο, ήδη απεβίωσε και σήμερα υπογράφουμε την πράξη ενταφιασμού του». Βέβαια η πάροδος του χρόνου απέδειξε πόσο άδικο είχε ο τότε υπουργός αφού η Καθαρεύουσα όχι μόνο δεν « απεβίωσε» αλλά, εναρμονισμένη με την γνήσια και «άνευ ακροτήτων» Δημοτική, συνεχίζουν να συνθέτουν την υπέροχη Νεοελληνική γλώσσα που θα διαιωνίζεται εις τον αιώνα όσον επί της Γης θα ζει και δραστηριοποιείται η ελληνική φυλή. Πέντε χρόνια αργότερα, στις αρχές του 1981, ψηφίστηκε από την Βουλή η Απόφαση για την κατάργηση του πολυτονικού συστήματος και τότε ο Καργάκος έγραψε: **« Εν μιά νυκτί, μια δράκα νυσταλέων βουλευτών (31 για την ακρίβεια) εξεδίωξαν την ψιλή, την δασεία και την περισπωμένη, τα οικόσημα της γραφής μας».** (!!)

Εκείνο που συνάρπαζε τους αναγνώστες και ακροατές του ήταν η καλλιέπεια του λόγου του, η ακριβής ετυμολογία των λέξεων που χρη-

σιμοποιούσε, τα εύστοχα ιστορικά παραδείγματα προς επίρρωση των συλλογισμών του και η διορατική δύναμη των συμπερασμάτων του. Επί παραδείγματι, ως εισηγητής σε ένα συνέδριο σχετικά με την υπογεννητικότητα των Ελλήνων, είπε emphatically ότι οι αρχαίοι Έλληνες είχαν καθιερώσει ποινικές κυρώσεις για όσους πολίτες αρνούσαν ή απέφευγαν να νυμφευθούν, διότι τους θεωρούσαν ότι στρέφονται κατά της δημογραφικής ευρωστίας της Πολιτείας τους. Επανερχόμενος στην σημερινή ζοφερή κατάσταση της χώρας μας από πλευράς υπογεννητικότητας είπε : « Όταν θα φύγει από την ζωή η γενιά των εχόντων σήμερα ηλικία των άνω των 60 ετών Ελλήνων, οι εναπομείναντες συμπατριώτες μας, αναγκαστικά θα αποτελούν μειοψηφία εν μέσω των πάσης εθνικότητας αλλοδαπών που ανεξέλεγκτα εγκαθίστανται στην Ελλάδα. Με άλλα λόγια, η εθνική μας πολιτική ουσιαστικά ελέγχεται από αυτούς που έχουν προοπτική να πεθάνουν και όχι από αυτούς που έχουν προοπτική να ζήσουν. Αλλά μια κοινωνία στην οποία τα στοιχεία του παρελθόντος ξεπερνούν τα στοιχεία του παρόντος, νομοτελειακά δεν έχει μέλλον».

Η μεγάλη αγάπη και το επίκεντρο των προβληματισμών του ήταν η Παιδεία. Το 2010, σε άρθρο του στην Εφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» με τίτλο «Η Ελληνική παιδεία και το απόλυτο μηδέν» έγραφε : Το εκπαιδευτικό μας σύστημα, επί δεκαετίες ολόκληρες τώρα άγει την νεολαία προς νήδυμο ύπνο μάλλον, παρά σε πνευματική επαγρύπνηση. Η μηχανοποίηση της ζωής ασκεί βαθειά επίδραση στην οργάνωση του σύγχρονου ελληνικού σχολείου που προοδευτικά εξελίχθηκε σε ένα μηχανισμό παροχής, αλλ' όχι παραγωγής γνώσεων. Από την Παιδεία μας λείπουν δυο στοιχεία : Το ποιητικό, δηλ. δημιουργικό και ο ρεαλισμός, που είναι η καθοδήγηση στην πραγματική αντιμετώπιση των βιοτικών πραγμάτων».

Πολλοί λένε, γράφει κάπου αλλού ο Καργάκος, πως έχουμε σήμερα Παιδεία προσγειωμένη. Αυτό είναι λάθος. Μάλλον ακινητοποιημένη και άφτερη είναι. Παιδαγωγώ ή ψυχαγωγώ σημαίνει δίνω φτερά στο πνεύμα και την ψυχή των παιδιών. Αλλά το σημερινό Ελληνόπουλο δεν μαθαίνει να πετά, γιατί το καθηλώνουν στο έδαφος οι τρόποι και οι μέθοδοι μαθήσεως. Διότι έχουμε Παιδεία που προωθεί τον μηδενισμό και όχι τον εγωισμό. Και αυτές οι γνωστές εκρήξεις θυμού και βίας που εκδηλώνουν δημόσια και ανεξέλεγκτα σήμερα οι νέοι (επιθετικές διαδηλώσεις, διακινδύνευση ανθρώπινης ζωής, σκοπούμενες καταστροφές κρατικών και ιδιωτικών περιουσιών, καύσεις σημαιών κλπ) είναι

παράγωγα και εκφάνσεις χωλαίνουσας Παιδείας, καλυπτόμενες από την γονική, την δημοσιογραφική και την κομματική σκέπη.

Το 2010, σε άλλο άρθρο του με τίτλο «Κρίση του σχολείου-Κρίση ανθρωπιάς», κάνει σύγκριση του «παλαιού» σχολείου με το σύγχρονο γράφοντας : « Το παλαιότερο σχολείο, καίτοι αυστηρό – υπέρμετρα πολλές φορές- ήταν πολύ αγαπητό στο σύνολο των παιδιών αλλά είχε επίγνωση της ορθώς νοουμένης αποστολής του και έδινε στα παιδιά – πέρα από τα αναγκαία τότε γνωστικά εφόδια – έναν σκοπό, ένα ιδανικό για την ζωή που απλώνονταν μπροστά τους. Απεναντίας τα σύγχρονα σχολεία, στον βαθμό που ελέγχονται από την Πολιτεία, δεν έχουν προσωπικότητα, άρα δεν βοηθούν τα παιδιά να αποκτήσουν υγιή δική τους. Τώρα μάλιστα με την επέκταση των ηλεκτρονικών μαθησιακών εργαλείων που υποκαθιστούν τον δάσκαλο και το βιβλίο δεν θα έχουμε γενεές με πρόσωπο, θα έχουμε απρόσωπες εκφράσεις προσωπικότητας».

Στο ίδιο άρθρο, κάνοντας την αυτοκριτική του, έγραφε : « Ευτύχησα επί 35 χρόνια να διδάξω σε σχολεία - κυρίως σε φροντιστήρια. Θέλω να πιστεύω ότι ήμουν καλός «προπονητής» και χάρη στους «αθλητές» μου είχα την ανείπωτη ικανοποίηση να κατακτήσω πολλά πρωταθλήματα. Ποτέ, όμως, δεν ξέχασα τον ρόλο του παιδαγωγού και του καλού συμβουλάτορα. Διακαώς επιθυμούσα μαζί με τον εμπλουτισμό των γνώσεων να διαμορφώσω, κατά το μέτρο του εφικτού, σωστούς ανθρώπινους χαρακτήρες . Και αν καμαρώνω για κάτι είναι ότι σε πολλούς από τους παλιούς μαθητές μου , αν και έφθασαν ψηλά στην κοινωνία, δεν τους εξέλιπε καθόλου η ανθρωπιά. Αλλά, αν κάτι τότε με πλήγωνε ήταν κάποιες συναντήσεις με γονιούς. Όταν τους έλεγα καλά λόγια για το ήθος των παιδιών τους, μερικοί από αυτούς μου απαντούσαν κυνικά: «Δεν με ενδιαφέρουν αυτά. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι να μπει το παιδί μου στο Πανεπιστήμιο. Και εγώ συχνά, αν ο γονιός ήταν ιδιαίτερα προκλητικός, έλεγα : **« Ωραία, να μπει. Αλλά το ζήτημα είναι τι θα βγει (!!)**». Όταν κάποτε συνάντησα μια παρέα παλαιών μαθητριών μου και τις ρώτησα τι θυμούνται περισσότερο απ'όσα τους έλεγα όταν ήμαστε μαζί, αυτές, ομοθυμαδόν, μου θύμησαν την συνηθισμένη επωδό μου ότι : **«Οι καλοί βαθμοί δεν κάνουν τους καλούς ανθρώπους»**. Και τότε, στην αναζωπύρωση της ανάμνησης αυτής, ένας λυγμός ξεπήδησε από τα στήθη μου και οι οφθαλμοί μου

βούρκωσαν. Φεύγοντας από την ζωή ο Καργάκος άφησε στις επερχόμενες γενεές των Ελλήνων ένα ογκώδες και πολυσχιδές πνευματικό οικοδόμημα που ανάγει τα θεμέλιά του στα φοιτητικά του ακόμη χρόνια, αρχικά με πλούσια αρθρογραφία. Υπήρξε συνεργάτης των Περιοδικών «Ελλοπία», «Πανσπουδαστική», «Ταχυδρόμος», «Πολιτικά Θέματα», «Εθνικές

Επάλξεις» κλπ. Επί τετραετία διετέλεσε ως αρθρογράφος και λογοτεχνικός κριτικός της εφημερίδας «**Ελεύθερος Τύπος**» και «**Τύπος της Κυριακής**», παλαιότερα συνεργάτης της «**Καθημερινής**» και της «**Απόγευματινής**» και μέχρι τέλους της «**Εστίας**».

Η συγγραφική του δράση αρχίζει το 1969 με την σύνταξη 17 διδακτικών βιβλίων (**Μαθήματα Εκθέσεων - Γενική Ιστορία**) και ακολούθησε η έκδοση συνολικά 105 μελετών, δοκιμίων, βιβλίων και τόμων, μερικά εκ των πλέον σημαντικών επισημαίνονται περαιτέρω κατά κατηγορίες :

Μελέτες :

(i)Γλωσσικές: « **Άλαλία, το σύγχρονο γλωσσικό μας πανό-αμα**», με περιγραφή των γλωσσικών προβλημάτων που αντιμετώπιζουν οι σύγχρονοι Έλληνες, «**Αλεξία, γλωσσικό δράμα με πολλές πράξεις**», «**Προβληματισμοί, ένας διάλογος με τους νέους**», «**Η Στρατηγική του Λόγου**», με διδαχές πρωτότυπων μεθόδων γραφής και σκέψης, «**Ελληνική Παιδεία. ένας νεκρός με... μέλλον**».

(ii)Φιλολογικές : « **Ο σατιρικός Καρυωτάκης**», «**Κ.Π.Καβάφης: Η νεώτερη αιγυπτιακή Σφίγγα**».

(iii)Πολιτικές: «**Η πολιτική σκέψη του Παπαδιαμάντη**» και «**Παγκοσμιοποίηση: Ενα παγκόσμιο σύστημα απολυταρχικής εξουσίας**». Κατά την μελέτη αυτή, η παγκόσμια Νέα Τάξη θα αναγνωρίζει ,πλέον, μόνο δήθεν ατομικά δικαιώματα αλλά όχι εθνικά και η ανθρωπότητα θα ζει σε ένα πλαίσιο μιας υποτιθέμενης και ευρύτερης πολιτικής, κοινωνικής και θρησκευτικής ελευθερίας, δέσμια των παγκοσμίων υπερδυνάμεων. Επίσης το 2007 κυκλοφόρησε η μελέτη «**Μεσόγειος: ή υγρή μοίρα της**

Ελλάδος και της Ευρώπης», όπου αναπτύσσεται η τεράστια διεθνής γεωπολιτική αξία της Μεσογείου, ιδίως για την Ελλάδα.

Ιστορικά βιβλία : Από την πληθώρα των βιβλίων αυτής της κατηγορίας επιλέγονται : **« Η πολιτιστική συνεισφορά του αρχαίου και μεσαιωνικού κόσμου», «Η Ιστορία της Αρχαίας Σπάρτης»,** με χρονική κάλυψη από την προ-δωρική εποχή μέχρι τον 4^ο μ.Χ αιώνα, **«Η Αυτοκρατορία της Κωνσταντινουπόλεως»** που πραγματεύεται την ανάδυση ενός νέου κράτους - του Βυζαντινού- με περιεχόμενο ελληνοχριστιανικό και παράλληλα εξετάζει την γέννηση μιας Ευρώπης με βαρβαρικές καταβολές, **«Η Ελλάς κατά τούς Βαλκανικούς Πολέμους 1912-1913», «Αλβανοί- Αρβανίτες- Έλληνες»** και **« Η Ιστορία από την σκοπιά των Τούρκων».** Η αξία του τελευταίου αυτού του βιβλίου έγκειται στο ότι ο συγγραφέας δεν αναφέρει μόνο τα τεκταινόμενα στην Τουρκία αλλά και στην Ελλάδα και μάλιστα εις βάρος της Ιστορίας μας. Στα σχολειά μας, λέει το βιβλίο, οι μεγάλες μορφές που έδρασαν κατά των Τούρκων και οι ένδοξοι ιστορικοί περίοδοι σπιλώνονται, εικόνες ηρώων και μαρτύρων αφανίζονται και η ελληνική Ιστορία μετατρέπεται σε ένα είδος μοντέρνας μυθολογίας, με άφθονα μαγικά και αστρολογικά στοιχεία.

Άλλο αξιόλογο ιστορικό βιβλίο, μια πραγματικά ογκώδης μονογραφία, είναι το **«Μέγας Αλέξανδρος: Ο άνθρωπος-φαινόμενο»** στο οποίο ο συγγραφέας δίνει τα εξής πληροφοριακά στοιχεία, ιδιαίτερα σημαντικά για την σημερινή εποχή, την τόσο κρίσιμη για την Μακεδονία μας: «Αφότου σχηματίσθηκε το νεώτερο ελληνικό κράτος, αξιόλογοι ιστορικοί ασχολήθηκαν με τη ζωή και την δράση του Μ. Αλεξάνδρου, ορθολογικά και με τεκμηριωμένη αντικειμενικότητα. Εν τούτοις, το έργο και η βιβλιογραφία αυτών των παλαιών ιστορικών, ηθελημένα ή όχι, αγνοήθηκαν τόσο από ξένους όσο και από τους νεώτερους Έλληνες ιστορικούς, με αποτέλεσμα ο σημερινός Έλληνας αναγνώστης να τροφοδοτείται με αλλοιωμένη και ψευδή περί Αλεξάνδρου πληροφόρηση, γραμμένη από ιστορικούς που αδυνατούν να διαβάσουν τις αρχαίες πηγές από το πρωτότυπο και αγνοούν την ελληνική βιβλιογραφία, λόγω ολικής ή μερικής έλλειψης ελληνομάθειας. Έτσι παρουσιάζεται το παραπλανητικό φαινόμενο ότι, πράγματα τα οποία έχουν γραφεί π.χ για τον Φίλιππο ή τον Αλέξανδρο προ εκατό ετών από Έλληνες ιστορικούς, να προβάλλονται ως πρωτότυπες "ανακαλύψεις", όταν γράφο-

νται από ξένους συναδέλφους τους. Και αυτοί οι ξένοι καθώς και μερικοί «ειδήμονες» νεώτεροι Έλληνες, αγνοούντες προκλητικά και υπεροπτικά το έργο των παλαιότερων ιστορικών, στην καλύτερη περίπτωση επαναλαμβάνουν όσα έχουν γραφεί από αυτούς και στη χειρότερη υποπίπτουν σε τέτοια λάθη ιστορικά για τα οποία θα ντρέπονταν ένας παλαιότερα απόφοιτος του ελληνικού Λυκείου.

Το 1992 κυκλοφόρησε το βιβλίο **«Από το Μακεδονικό ζήτημα στην εμπλοκή των Σκοπίων»**. Στον πρόλογο του ο συγγραφέας κάνει την ακόλουθη πρόβλεψη γράφοντας : « Είμαι ανήσυχος, διότι ο “ρεαλισμός” στο τέλος θα νικήσει. Η Ελλάς πάλι θα υποχωρήσει. Θα δεχθεί τον όρο «Σλαβική Μακεδονία» ή «Νέα Μακεδονία». Οι πολιτικοί οφείλουν να παραμερίσουν τις κομματικές ιδεοληψίες και να σφυρηλατήσουν μια νέα πολιτική εθνικής συνοχής, έτσι που να εμπνέουμε σεβασμό στο Εξωτερικό και να πείσουμε το θνησιγενές Σκοπιανό μάρφωμα ότι την ώρα που θα οδηγείται σαν ιερό σφάγιο στον βωμό υπόπτων συμφερόντων, στην Ελλάδα μπορεί να βρει καταφύγιο. Και όσοι επιμένουν να είναι Μακεδόνες, ας είναι Μακεδόνες. Αρκεί η Πατρίδα μας να κάνει παγκοσμίως σαφές ότι η μακεδονικότητα περνά μέσα από την ελληνικότητα και όχι μέσα από την σλαβικότητα».

Το 2004 έχουμε την τρίτομη **«Ιστορία των Αρχαίων Αθηνών»**, ένα ογκώδες και μοναδικό έργο 2.000 σελίδων και το 2006 την **«Ελληνικότητα της Μακεδονίας»**. Άκρως ενδιαφέρουσα είναι η απόκρουση στο βιβλίο αυτό του όρου **«Μακεδονικό Έθνος»** τον οποίον υποστηρίζουν οι Σκοπιανοί και θεωρείται εφεύρεση του Πανσλαβισμού ήδη από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα. Παρερχόμεθα όσα μεσολάβησαν ενδιάμεσα και φθάνουμε στον Β΄ΠΠ κατά την διάρκεια του οποίου ο Τίτο εγκολπώνεται την περί «μακεδονικής εθνότητας» ιδέα και δημιουργεί μέσα στο πλαίσιο στη δική του Ομοσπονδία το κρατικό μάρφωμα της «Λαϊκής Δημοκρατίας της Μακεδονίας» με στόχο την ελληνική Μακεδονία που ονόμασε «Μακεδονία του Αιγαίου» και μικρό κομμάτι της βουλγαρικής Μακεδονίας που ονόμασε «Μακεδονία του Πιρίν».

Οι Σκοπιανοί από το 1944 είχαν εφεύρει μια βολική πολιτική φόρμουλα :Το «Γιουγκοσλάβοι» υποδήλωνε το κρατικό όνομα, ενώ το «Μακεδόνες», το εθνικό. Αλλά πως μπορεί ένας λαός να είναι σλαβικός κατά την κρατική υπόσταση και μακεδονικός κατά την εθνική, είναι ένα από μυστήρια της σύγχρονης πολιτικής αλχημείας(!).

Αναφορικά με την αρχαία μακεδονική γλώσσα, ο συγγραφέας του βιβλίου αναφέρεται στο «Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας» του καθηγητού Γ. Μπαμπινιώτη στο οποίο γράφει : « Λέγοντας μακεδονική γλώσσα εννοούμε μια **αρχαία ελληνική διάλεκτο δωρικής υφής**, γνήσια και ελληνική γλώσσα που την γνωρίζουμε από το περιορισμένο, πράγματι, γραπτό υλικό που έχει διασωθεί. Πρόκειται για 350 περίπου λέξεις, 150 προσηγορικά και 200 κύρια ονόματα που μαρτυρούνται κυρίως από τους δύο λεξικογράφους, τον Ησύχιο τον Αλεξανδρέα, του 5^{ου} μ.Χ αιώνα και τον Αμερία τον Μακεδόνα, του 3^{ου} π.Χ αιώνα.

Η διάλεκτος αυτή (δηλ. η μακεδονική), επειδή πολύ νωρίς η Αττική διάλεκτος καθιερώθηκε ως επίσημη γλώσσα του μακεδονικού κράτους, χρησιμοποιήθηκε κυρίως στον προφορικό λόγο και γι' αυτό δεν έχουν σωθεί από αυτήν πολλές επιγραφικές (γραπτές) μαρτυρίες, ενώ, αντίθετα, σώζονται 6.000 περίπου **μακεδονικές επιγραφές στην αττική διάλεκτο**. Μαρτυρίες αρχαίων γραμματικών σχολιαστών, λεξικογράφων πείθουν ότι οι ειδικοί αυτοί επιστήμονες την μακεδονική διάλεκτο την θεωρούσαν από τις **αρχαιότερες ελληνικές διαλέκτους**, και χρησιμοποιούσαν υλικό της για να υποστηρίξουν ετυμολογικές και άλλες γλωσσικές παρατηρήσεις.

Σε ένα άλλο βιβλίο, **«Το αγκάθι των Σκοπίων»**, επισημαίνεται ότι οι Σκοπιανοί, χάρη στην προπαγάνδα τους και την ευφυέστερη -σε σχέση με την ελληνική- εξωτερική τους πολιτική, κατόρθωσαν να ιδιοποιηθούν το όνομα Μακεδονία. Και τώρα επιζητούν νομιμοποιητική έγκριση από την Ελλάδα, η οποία θα κατοχυρώνει επισήμως υπέρ αυτών το όνομα της Μακεδονίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται έναντι μικρών και αβέβαιων υποχωρήσεων.

Τέλος, κατά τα έτη 2009-2010 ολοκληρώθηκε η εκτύπωση του δίτομου έργου **«Η Μικρασιατική Εκστρατεία - Από το έπος στην τραγωδία και η τρίτομη « Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης του 1821»**.

Την 16^η Ιανουαρίου 2019, χιλιάδες Έλληνες από κάθε γωνιά της Ελληνικής Γης, συγγενείς, μαθητές, φίλοι, αναγνώστες, προσωπικότητες από τον χώρο των Γραμμάτων και των Επιστημών, του Πολιτισμού, της Δημοσιογραφίας και της Πολιτικής συνόδευσαν τον Μεγάλο Δάσκαλο στην τελευταία του κατοικία, στην Αθήνα, ενώ της εξοδίου ακολουθίας προεξήρχαν οι Μητροπολίτες Μονεμβάσιας και Σπάρτης Ευστάθιος και Μάνης Χρυσόστομος.

Επικήδειους εκφώνησαν ο Μητροπολίτης Μάνης, ο πανεπιστημιακός και γνωστός γλωσσολόγος Γεώργιος Μπαμπινιώτης και ο γιος του Καργάκου, Ιωάννης. Γυναίκες μανιάτισσες με τοπικές φορεσιές και υψωμένα δρεπάνια (συμβολικό όπλο από την μάχη του Δυρού κατά του Ιμπραήμ το 1826) προηγούνταν του φέρετρου που ήταν τιμητικά σκεπασμένο με την ιστορική Σημαία της Μάνης, φέρουσας τον λογότυπο «**ΝΙΚΗ Η΄ΘΑΝΑΤΟΣ**» και την θρυλική φράση «**TAN Η΄ ΕΠΙ ΤΑΣ**». Λίγο χώμα και κλάδοι ελαίας έφθασαν από την αδούλωτη Μάνη για αναμειχθούν συμβολικά με

την Αττική Γη, χώμα ελαφρύ της μακαρίας οδού του εκλιπόντος προς την αιωνιότητα.

Εκπεφρασμένη επιθυμία του Καργάκου ήταν κατά την τελετή της εξόδου να ακουσθεί ένα παραδοσιακό

μανιάτικο μοιρολόι για να αγαλλιάσει και αναπαυθεί γρήγορα, όπως πιστεύουν οι Μανιάτες, η ψυχή του. Και αυτήν την «ειδική εντολή» ανέλαβε, με προθυμία και τιμή, να την εκτελέσει ένα άξιος συντοπίτης του, ο Γεώργιος Δημακόγιαννης, εκδότης των πατριωτικού περιεχομένου εντύπων «Αδούλωτη Μάνη» και «ΛΑΚΩΝΙΑ οδός».

Συνταρακτική η εισαγωγή του Δημακόγιαννη αντήχησε μέσα στον Ναό : «**Αδέλφι .Αδέλφι** . Έτσι φωνάζουμε οι Μανιάτες μπροστά στο σπίτι με τον προσφιλή μας νεκρό συγγενή, φίλο ή συντοπίτη, αφού είμαστε όλοι αδέλφια, παιδιά της ίδιας ρίζας, με κοινή ανθρώπινη μοίρα. Έρχομαι από τη μικρή μας πατρίδα τη Μάνη, που ήτανε πρώτη σ'άρματα και τέκνα της όπως ο Σαράντος Καργάκος την κάνανε πρώτη και στα γράμματα. Πολεμιστής του πνεύματος, με όπλο το λόγο και τη γραφίδα του, μπόλιασε με ταυτότητα ελληνική γενιές και γενιές ελληνοπαίδων και τόνωσε σε κρίσιμες στιγμές –όπως η τωρινή- το εθνικό μας φρόνημα. Σ' αυτό το φέρετρο ακουμπά η Ελλάδα και δεν μπορεί

παρά “ολόπρωτα κι’ ολού μπροστά” να παρευρίσκεται η πρωτοθυγατέρα της, η αδούλωτη Μάνη, που τα παιδιά της όργωσαν και έφθασαν εθελοντικά για να θυσιαστούν όπου πονούσε ο Ελληνισμός. Στο αδέλφι και δάσκαλό μας λοιπόν δυο λόγια λιτά και απέριττα, εκφρασμένα με το παλαιό γλωσσικό ιδίωμα του Μανιάτικου μοιρολογιού, γιατί «κακοθάνατο» έλεγαν οι Μανιάτες όποιον έφευγε άκλαυτος και αμοιρολόιτος».

[ΣΗΜΕΙΩΣΗ 2^η .ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ, ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΟ ΕΜΜΕΤΡΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΜΟΙΡΟΛΟΪΟΥ ΤΟΥ Γ. ΔΗΜΑΚΟΓΙΑΝΝΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΡΟΠΟΝ ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΑΠΕΔΩΣΕ ΑΥΤΟΥΣΙΟ Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ (ΝΙΝΑ) ΦΙΛΙΠΠΟΥ-ΡΟΔΗ, ΕΥΓΕΝΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ] :

Πουλιά μου άγρια κι’ ήμερα/ μην κελαδήστε σήμερα/ τι πέθανε ο σταυραϊτός/ και ο Καργάκος ο σοφός./ Εριξ’ο Χάρος κανονιά μες των Καργάκων τον οντά/ και γκρέμισε έναν μαχαλά/ έναν φωστήρα που (ε)φωτά ! /

Σαράντο μας γερό δεντρό/και σκέπη ως τον ουρανό/σε πήρε άνεμος σφοδρός/ και σε στερήθη ο Λαός./ Σήμερα κλαίει κι’ο Θεός/και ο αφέντης ο Χριστός/τι εχάθηκε ο δάσκαλος/ του Γένους μας ο ξακουστός./Σήμερα κλαίσι τα χωϊριά/ κι’ όλα της Μάνης τα παιϊδιά/ όπου τον είχασι οδηγό/ στα όνειρά τους σύντροφο./Πρώτα κλαίμε τον φίλο μας/ κι’αλλάϊ την Πατρίδα μας/που έχασε έναν σοφό/ που’χε κρουστάλλινο μυαλό./

Ε, δάσκαλε ιδανικέ/σπουδαίε και ηρωικέ/εσύ που άναβες φωτιές/μες τις ελληνικές καρδιές./Ε! ξακουστέ καθηγητή/που μας εφόρτωσες τιμή/και σε στερούμαστε εμείς/οι φίλοι σου κι’οι συγγενείς./Ε! δάσκαλέ μας θαρρετέ/ του Έθνους μας σταυραϊτέ/που’μπαινες πάντα μπροστινός/γιατί δεν ήσου(ν) κάλπικος./

Τώρα θα πας στην Κάτου Γης/ γιομάτος δόξα και τιμή./Εκεί θε’να ξεκουραστείς/και του(ς) προγόνους μας να βρείς/όπου κι’ οι φίλοι κι’οι δικοί/σε καρτερούσι γελαστοί./

Αν έχει ο Άδης διάβατα/κι’ η Κάτου Γης περάσματα/φτάσε στο Λεωνίδα μας/στης Σπάρτης μας το βασιλιά/το(ν) Μεγαλέξαντρο να βρείς /και να του πεις τον πόνο μας/πως στη Μακεδονία μας/πονάει η καρδιά μας./Βρες τον Παλαιολόγο μας/και όλους του(ς) προγόνους μας/να

βρείς και τους πεσόντες μας/όλα τα Σπαρτιατόγγονα./Μαυρομιχάληδες πολλούς/θα βρεις να σ' αγκαλιάσουνε/κί'οι Μακεδονομάχοι μας/ κοντά σου θέ'να φτάσουνε./Οι ήρωες του Σαράντα μας/της Κύπρου οι πολεμιστές/και των Ιμίων μας οι τρεις/ηρωικοί υπερασπιστές./Καλό παράδεισο να βρείς/και τον Κατσίφα άμα ιδείς/να πας να τονε συχαρείς/και πολλά εύγε να του ειπείς./Αδέλφι φεύγεις να μη ιδεις /τι κάνουνσι μες τη Βουλή/χωρίς τη γνώμη του Λαού/δεν έχουσι φόβο Θεού !/

Ε, διαλεχτέ καθηγητή/ήρθε η ώρα κι'η στιγμή/ν' αφήσεις τα βιβλία ζου/και κάθε ασχολία ζου/να παραδώσεις τα κλειδιά/στα εδικά σου τα παιδιά/που 'ναι χρυσά κι'αγαπητά/να συνεχίσουν τη δουλειά./Τα δύο τα παιδιά ζου/τα φύλλα τη(ς) καρδιάς ζου!/Και η γυναίκα σου η καλή/να κάνει κι'άλλη υπομονή/είναι γυναίκα διαλεχτή/σπάνια και μοναδική./Νά'χει κουράγιο και πυγμή/και η καρδιά της να σφιχτεί/τη μνήμη σου να συντηρεί/ώστα υπάρχει κι'ώστα ζει/με τη δική ζου την ευκή./

Στό'πα και πάλι θα στο ειπού/δάσκαλε ζε παρακαλού/ήρθε η ώρα κι στιγμή/ που'ρθε η βάρκα στην αυλή/δεν πας ταξίδι κοντινό/δεν έχει πίζου γυρισμό./

Αδέλφι άιντε στο καλό/ανέγνωμα κι'από στανιό/νά'ναι ο δρόμος ζου ανοιχτός/νά'ναι ο βοηθός σου ο Χριστός./Σε τούτο εδώ το φέρετρο/είναι αναμμένη δάδα/ εδώ απάνου ακουμπά/ολόκληρη η Ελλάδα!/ Και στ'ουρανού τα δώματα/Ήσύ θα 'χεις αξιώματα._

Παρέλκει, ασφαλώς, να σημειωθεί ότι σε αυτό το υπέροχο λυρικό κομμάτι της λαϊκής μανιάτικης ποίησης, η απόδοση τιμών στην μνήμη του μεταστάντος εναρμονίζεται με αναφορές στους ενδόξους προγόνους μας και εκδηλώσεις αγάπης προς την Μακεδονία μας και συμπάραστασης στον τιτάνειο αγώνα της κατά των συγχρόνων επιβουλέων της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο μέγας Δάσκαλος Σαράντος Καργάκος, που έφυγε καταλείποντας στον κόσμο το απόσταγμα μια ενάρετης ζωής και το απαύγασμα ενός απέραντου πλούτου πνευματικής κληρονομιάς.

Η Πατρίς ευγνωμονούσα τον κατευοδώνει και ο Ελληνισμός υπόσχεται να τον εξυψώσει ως ισοκλή με το Πλάτωνα, τον Σωκράτη, τον Αριστοτέλη, τον Ηρόδοτο, τον Πολύβιο και τους λοιπούς κλασσικούς γίγαντες της Ιστορίας και Φιλοσοφίας, να τον κατατάξει δε στο Πάνθεον

των Αθανάτων Ηρώων μαζί με τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο, τους αγωνιστές του 21, του Μακεδονικού Αγώνα και τους μαχητές των Βαλκανικών Πολέμων και του Έπους του '40.

**ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ
ΠΕΦΙΛΗΜΕΝΕ ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ ΣΑΡΑΝΤΟ ΚΑΡΓΑΚΟ.**

**Η ΔΙΑΛΕΞΗ
ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ «Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ» ΤΗΝ 21 ΦΕΒΡ. 2019**

<https://www.youtube.com/watch?v=IXeiiB8YySQ&t=215s>